

מי שהחשיך פרק עשרים וארבע שבת קנו.

מסורת הש"ס

(א) בִּיחָה ז': לֹא, (ב) שֶׁשׁ
 נט: (ג) יָפִי עַל הָרִים
 וְהָרִים עֲרֹךְ, (ד) בִּיחָה מ'
 גִּלְיָה מ' (ה) נִגְלִי מִמֶּנּוּ
 בִּיחָה ז': אֶל לְגִלְי מִדָּ, (ו)
 (ז) בִּיחָה (ח) אֶל וְגִלְי קִבֵּד:
 וְרִצּוֹן לֵה, (ט) עַל מו':
 נִדְרִים מ', (י) לְגִלְי קִבֵּד
 (כ) נִדְרִים עו. מִשָּׁ, (ל)
 נִדְרִים מ' (מ) וְנִדְרִים עו:
 עַל שֶׁמֶן, (נ) בִּי גִשְׁמִי
 (ז) רִשְׁשִׁלְי, (ס) רִשְׁשִׁלְי
 (פ) שִׁבְחָה ז' נְמִי רִשְׁשִׁלְי
 (ק) יִזְכֵּל פֶּה כִּירֵה מו. דִּישָׁ
 אֱלֹהִי, הַרְשִׁשִׁלְי

הגהות הב"ח

שרועות באפר תמיד (ה) ולנות בתוך
 התמוס: סתמא אחרינא. צית הלל
 חשיב כסתמא: כל הללו ינעלין.
 ואפי' מלאכתא לאיסור ורבי שמעון
 היא: חוץ מן המצר הגדול. מגירה
 שהיא לאומנין לקוח בה עמים
 ומוקף ממחמת חסרון כיס הוא שלא
 ישבצו חריצין שהוא עשוי כסבין
 מלא פנימות: ויסד של מחרישה.
 המופר את הקרקע. קולטור"א בלע"ז:
מתני' מפירין. צעל לאשמו.
 ונאשלין. לחסם: שכן לאורד השטח.

לעזי רעט"י

קולטר"א. קנקן של
מחרשה (היתד הפולחת את
הקרקע).

מזוסף רע"י

[illegible]

גיגית

אין מקעין ע"ם מן הקורב. סוף של הקורב המוקדש
 וסדורות לבנין: ולא מן קורב. הישנה שנצברה היום ומהשמה
 להסקה קיימא ופ"ה אסור הואיל וצין השמשות לא איתכן להבי
 מחמילין. להסוק בערימת התבן. קא סלקא דעתך בציבנא קריא

^(א) אין מבקעין עצים מן הקורות ולא מן הקורה
שנשברה ביו"ט רבי יוחנן הווא כרבי יוסי
בר יהודה מותני לה תא שמע^(ב) במתחילין
ערימת התבן אבל לא בעצים שבמוקצה
התם^(ג) בארזי ואשוחי דמוקצה מחמת חסרון
כיס אפילו רבי שמעון מודה ת"ש^(ד) אין
משקין^(ה) ושוחטין את המדבריות אבל משקין
ושוחטין את הבייתות ר' יוחנן סתמא אחרינא
אשכח^(ו) ב"ש אומרים מגביהין מעל השלחן
עצמות וקליפין וב"ה אומרים מסלק את
המבלה כולה ומנערה וא"ר נחמן אנו אין לנו
אלא ב"ש כרבי יהודה וב"ה כר"ש פליגי בה
רב אחא ורבינא חד אמר בכל השבת כולה
הלכה כר"ש לבר ממוקצה מחמת מיאוס
ומאי ניהו^(ז) גר ישן וחד אמר במוקצה מחמת
מיאוס נמי הלכה כר"ש לבר ממוקצה מחמת
איסור ומאי ניהו^(ח) ששהדליקו בה באותה
שבת אבל^(ט) מוקצה מחמת חסרון כיס אפילו
ר"ש מודה דתנן^(י) כל הכלים נימלין בשבת
חוץ ממסר הגדול ויתר של מחרשה:
מתני'^(יא) מפירין נדרים בשבת וגשאלין

אין משקין ושוחטין את המדבריות. הוה נזיל למימר להניג' כגורובות וזמוןין למייז' כדאמר פסוק כירה (על 97 מה):

לבר ממוקצה מחמת איסור. וכגון איסור דעשייה כדזיל כגון נר שהלניקו בלאו שגם דעירשמי צפיק בסופו:

והלכתא מעת לעת. לא גרס

ממשמע דלית הלכתא הכי דלמרא
 צפרק נערה המאורסה (גדלים דף
 ע"ג) אין הלכה כמותו הזוג. מ"ר:
הלכות קטנה. מפרש בקונטרס
 שציל קטן היטה צין
 שני בתים והגיגית סדוקה מונחת
 על גבן והמת מוטל להלקטי תחת
 הגיגית נגד הסדק וקשרו המקידה
 לידע אם יש צדק פותח טפח ולהאי
 פירושא קשה לר"י דלפ"י אין צדק
 פותח טפח כיון שהמת נגדו לא
 חשצין לה כמאחיל על המת כיון שאין
 [זה] דרך מאחיל (א) כדמוכח במסכת
 אהלות (פ"י מ"ה) ומייתי לה בסוף
 פרק קמא דסוכה (דף י"ט. וס') אין
 בארובה פותח טפח והמת צצית מה
 שצצית כנגד ארובה טהור המת
 כנגד ארובה מה שצצית טהור וכיון
 שהמת היה נגד הסדק מה היה להם
 לקשור המקידה ועוד פירש שלפני

מוסף תוספות

א. (ד)מבריות. למנן.
 ב. דומד בהו ריש. למנן.
 ג. [ן]דמית טהור. מוס'
 ד. לברוק אם ש מוס'
 ה. שם פוחת טפח. מוס'
 ו. ומגעת מהלה. מוס'
 ז. ונתבלה (מור) מוס' (ממשיא).
 ח. ויהי חסד. מוס'
 ט. ויהי חסד. מוס'
 י. גבדו יתר מקומות אדם
 יא. ופשוט ורועותיו, ועלו
 יב. אל גג. מוס' הלאש.
 יג. שרבה טפח בגמי
 יד. ושלשלו והעמידו כנגד
 טז. סדק הגיגית. מוס' הלאש.
 טז. ומכירה טהורא מביח
 יז. לבית. אי' טהורא המקדיה
 יח. בגמי בראש קנה לשער
 יט. אם ש בו פוחת טפח.
 כ. מוס' הלאש.

רב נסים גאון

[illegible]

רבינו חננאל

אין מבקשים עצים מן הקורות ולא מן הקורה תחילין בערימת התבן אבל מודה. פי' ארזי ואשוחי, הקצה אותן. ואמרין תוב ויחנן סביר ליה הילכת על השלחן עצמות וקליפתא ו"ה כר' שמעון. והילכתא שמעון בר ממוקצה מחמת בשבת חוץ ממסר הגדול

[illegible][illegible]

מיאוס, וחד אמר במוקצה [מחמת] מיאוס נמי הילכתא כוותיה לבר ממוקצה מחמת איסורו כגון הנר שהדליקו בה באור